

WEDUWE ANNEKE TROMP BLIKT TERUG OP ZAAK-TUITJENHORN

‘Naar zijn verhaal is nooit geluisterd’

Vorige week oordeelde de Raad van State dat het bevel van de Inspectie voor de Gezondheidszorg om huisarts Nico Tromp op non-actief te stellen, onrechtmatig was. Anneke Tromp-Schaap, weduwe van de huisarts en eigenaar van Huisartsenpraktijk Tuitjenhorn, vertelt thuis haar verhaal.

Wanneer merkten jullie voor het eerst dat er iets aan de hand was?

‘Een week na het overlijden van de patiënt, op 26 augustus ’s avonds om kwart over elf, werd er herhaaldelijk aangebeld. Ik lag al te slapen dus ik schrok wakker. Mijn man zat beneden nog wat te lezen en deed open. Ik stond boven aan de trap toen er vijf mensen binnenvielen. Ik wilde direct mijn zoons bellen, maar dat mocht niet. Ze namen het dossier van patiënt S. in beslag en zochten ampullen. Ik zag ze op een rij achter mijn man aan de tuin inlopen naar het schuurtje: een hoofdofficier van justitie, een inspecteur van de IGZ, een rechter-commissaris, een griffier en een rechercheur. Daar stonden ze in het pikkedonker bij ons schuurtje vol gereedschap. Daarna wilden ze in de garage het heliumtankje zien, dat werd gebruikt om ballonnen op te blazen. Tot slot moest mijn man mee naar de praktijk, waar nog eens tien man politie stond te wachten. Toen Nico om kwart over één thuiskwam, hebben we een beetje wezenloos bij elkaar gezeten en ons afgevraagd: wat is hier in godsnaam aan de hand? We hadden bij die inval geen idee van een

melding of waar die vandaan kwam. We begrepen dat het over het overlijden van patiënt S. ging, omdat ze om zijn dossier vroegen. Je gaat na, wie waren erbij? De weduwe? We hadden de dagen na zijn overlijden contact met haar gehad en wisten dat de familie opgelucht en tevreden was met hoe het was gegaan. De thuiszorg? We konden het ons niet voorstellen. We bleven zoekende. Na een paar dagen belde mijn man de coördinator van het AMC omdat de co al een paar dagen ziek was gemeld. Die gaf een cryptisch antwoord. Pas toen viel het kwartje. Ja, en vervolgens is het snel gegaan. Een week na de inval viel een aangetekende brief van het OM in de bus met de aanklacht: moord.’

Heeft uw man nog gewerkt?

‘De dag na de inval heeft hij zich direct ziek gemeld bij onze praktijk en bij zijn arbeidsongeschiktheidsverzekeraars. Ik heb als medepraktijkhouder de leiding van de praktijk overgenomen. We hadden veel steun van collega’s. Tot begin januari 2014 had ik waarneming geregeld en de patiënten zijn per brief op de hoogte

ZAAK-TUITJENHORN

19 AUG 2013

Huisarts Nico Tromp dient 1000 mg morfine en 350 mg midazolam toe aan stervende patiënt die kort daarna overlijdt.

26 AUG 2013

Huiszoeking OM.

‘Het eerherstel
van mijn man
vind ik het
belangrijkste’

MARCO OKHUIZEN

5-20 SEP 2013
Opname
Nico Tromp in
ggz-instelling.

4 OKT 2013
Publicatie
bevel IGZ tegen
Nico Tromp.

8 OKT 2013
Overlijden
Nico Tromp.

31 MRT 2015
Rapport-
Bleichrodt en
IGZ-rapport.

2 JUL 2015
Bestuursrechter:
bevel IGZ was
terecht.

1 JUN 2016
Raad van State:
bevel IGZ was
onrechtmatig.

gebracht van de ziekte van mijn man en zijn – te verwachten – langdurige afwezigheid. We hebben al snel onze rechtsbijstandsverzekering ingeschakeld, maar in eerste instantie werd het verzoek hierom afgewezen. De verzekeraar zei: “Nee, u moet de kleine lettertjes lezen. Dit gaat niet over tuchtrecht, maar over strafrecht, dat dekt uw verzekering niet.”

Het hele justitiële apparaat bleek al ruim voor de inval in gang gezet. Met enkel de uitzonderlijke doseringen morfine en midazolam rechtvaardigde men het beleid dat ze niet met de arts hoefden te praten. Mijn man deed zijn best om zijn verdediging zo goed mogelijk vorm te geven. Maar hij bezweek onder de druk en dat leidde ertoe dat hij binnen twee weken na de inval opgenomen moest worden, begin september.’

Tijdens zijn opname is hij twee keer verhoord. Was dat het moment dat hij zijn kant van het verhaal kon vertellen?

‘Hij heeft nooit zijn verhaal kunnen vertellen, óók niet tijdens het verhoor. Langzaam begon hij zich te realiseren dat hij die kans helemaal niet zou krijgen. De vragen in het verhoor waren gesloten en hij werd geconfronteerd met een hem tot dat moment totaal onbekend verslag van de coassistent. Hij zei: “Hier herken ik me niet in; zo is het niet gegaan.” Maar de rechercheurs vonden het wel een geloofwaardig verhaal. Mijn man was tijdens deze verhoren ernstig ziek, en heeft onder grote druk dingen gezegd die gezien zijn slechte conditie toch anders beoordeeld moeten worden. Daar wordt soms gemakshalve aan voorbijgegaan als mensen zeggen: “Maar dat heeft hij toch verklaard?” Ja, inderdaad, maar probeer je je een voorstelling te maken van een verhoor op het politiebureau. Nog los van mijn mans psychische gesteldheid, je zit dan in een soort bunker, zonder licht, met vier spots hoog in elke hoek van de ruimte. Je advocaat zit achter je, maar mag niets zeggen. Tegenover je twee rechercheurs, die niet inhoudelijk van je vak op de hoogte zijn en uitsluitend gesloten vragen stellen. Aan wie je vaktermen, procedures en dergelijke regel-

ANNEKE TROMP-SCHAAP

(Haarlem, 1956)

1983	artsexamen geneeskunde Universiteit van Amsterdam
1991	start Huisartsenpraktijk Tuitjenhorn met echtgenoot Nico Tromp
2009-2013	werkzaam als begeleider coassistenten in Medisch Centrum Alkmaar
2013-heden	manager Huisartsenpraktijk Tuitjenhorn

‘Dat persbericht was de finale klap, zijn wereld stortte in’

matig moet uitleggen. Niemand – dat was zijn gevoel – was echt in zijn verhaal geïnteresseerd. Daarbij: hij wist van tevoren nog niet of hij weer terug mocht naar de kliniek of in de cel zou worden gezet. Voor de zekerheid had hij ondergoed en oordoppen bij zich. In de medische wereld veroorzaakt een officiële klacht altijd erg veel onrust. Van een tuchtrecht-klacht kunnen artsen al heel nerveus worden, laat staan als je een brief van het OM op je deurmat krijgt en je verdacht wordt van moord.’

De tweede helft van september kwam uw man thuis. De IGZ ontving toen de processen verbaal van het OM en vervolgde het calamiteitenonderzoek.

‘De grote dreiging die hem boven het hoofd hing was dat de IGZ een bevel zou publiceren, waardoor het hele land zou weten dat hij geen zorg meer mocht verle-

nen. Toen dat bevel er was, mochten we bezwaar maken. In eerste instantie hoorden we dat we hiervoor twee weken kregen. Een paar uur later werd dat bericht weer overruled en deelde de IGZ ons mee dat het bevel de volgende dag, op 4 oktober 2013, zou worden gepubliceerd. Dat persbericht, wij lazen het op teletekst, was de finale klap. De telefoon stond roodgloeiend; de pers overviel ons. Die halen dan een foto van Nico van onze praktijkwebsite en zetten die met een zwart balkje in de krant. Hij heeft dat nooit gezien; ik heb het voor hem verborgen kunnen houden. Zijn wereld stortte in. Op 7 oktober moest hij ook nog naar de rechtbank. Als hij zich aan een waslijst van voorwaarden hield, zou hij de cel niet in hoeven. Daar kwam hij gebroken van terug. Op 8 oktober heeft hij een einde aan zijn leven gemaakt.’

Volgens de Raad van State had de IGZ na de verklaring van uw man dat hij zich liet leiden door de impuls om de patiënt benauwdheidsvrij te krijgen, niet mogen volhouden dat ‘de reden van de handelwijze van Tromp niet duidelijk was’ en er recidivegevaar was.

‘De IGZ, en ook de media, bleven het beeld oproepen van een impulsieve solist die zich niets van de regels aantrok. De

PRAKTIJKPERIKEL

MUCH ADO ABOUT NOTHING

beeldvorming over hem was zo onjuist. Als huisartsenopleider van het VUmc was hij heel gezien. Coassistenten waren enthousiast; hij gaf ze ruimte om zelf patiënten te zien, nam ze mee op huisbezoeken, wilde ze het huisartsenvak in al z'n facetten tonen, zoals ook in deze zaak. Helaas was Nico, toen hij met de coassistent op weg naar de patiënt ging, niet op de hoogte van diens werkelijke – verslechterde – situatie. Hij kon dat ook niet weten door een samenloop van omstandigheden, waar hij maar voor een klein deel debet aan was. Maar hij kreeg het wel in de schoenen geschoven: de weekenddienst, de overdracht, het te weinig alarmerende telefoontje van de thuiszorg naar de praktijk die ochtend.'

In de IGZ-evaluatie van de zaak staat dat een aantal delen van het verslag van de co hem nooit zijn voorgelegd. Voorbeeld is de 'high five' waartoe hij de coassistent uitnodigde en de instructie om verbaasdheid te veinzen.

'Dat laat zien hoe mijn man is bejegend. AMC, IGZ en OM zijn met enkel de verklaring van de coassistent op hol geslagen achter de rug van mijn man om. En daarna wordt hij tijdens de verhoren geconfronteerd met wat willekeurige stukken uit haar verhaal. Mijn man heeft in zijn afscheidsbrief geschreven, dat hij het de coördinator van het AMC kwalijk neemt, dat hij nooit met hem het gesprek is aangegaan.'

Naast het onprofessioneel gedrag is de dosering bekritiseerd.

'Collega's hebben vraagtekens gezet bij de hoge dosering; ik begrijp dat. Tijdens de zitting bij de Raad van State heeft anesthesioloog Kees Besse, lid van de KNMG-richtlijncommissie Palliatieve sedatie, als getuige-deskundige gezegd dat, gezien de conditie van de patiënt, het zeer onwaarschijnlijk is dat hij aan de hoge dosis morfine is overleden. Ook de hoogte van de dosering werd door Besse gerelativeerd; er bestaat geen plafond en hij vond het begrijpelijk dat deze doseringen zijn gegeven. Het was een uitzonderlijke situatie: acute palliatieve sedatie. En wat

Patiëntje, jongen van 10, wordt 's nachts wakker met dikke lippen na eten bij McDonald's. Tavegyl werkt niet voldoende, epipen is over de datum. Vader belt huisartsenpost; assistente denkt op achtergrond te horen dat jongen benauwd/stridoreus is, dus stuurt direct ambulance aan. Volgens protocol wordt er ook een traumahelikopter gestuurd.

Ouders zijn gescheiden, jongen verblijft nu bij vader, maar staat ingeschreven op adres van moeder. U raadt het al: ambulance rijdt naar moeder. Deze geeft in alle consternatie het verkeerde adres van vader door. Traumahelikopter vliegt wel in één keer naar het juiste adres en ziet daar een niet-zieke jongen met wat dikke lippen, met wie verder niets hoeft te gebeuren.

Kosten: duizenden euro's.

Het gevolg van kookboekgeneeskunde/te strikte hantering van protocollen, of gewoon Murphy's law?

Heeft u ook een perikel?

Stuur uw verhaal naar redactie@medischcontact.nl

in de oordeelsvorming nooit is meegewogen, is zijn praktijkvoering in 22 jaar. De VWS-advisiecommissie die ons bezwaar tegen het bevel al in februari 2014 gegrond achtte, vroeg ook aan de IGZ: "Die huisarts had toch een vlekkeloze staat van dienst?" Daarop antwoordde de inspectie: "Ja maar we kijken niet naar het verleden, we kijken naar de toekomst en dan is hij wel een gevaar."

U bent arts en begeleidt zelf ook coassistenten dermatologie bij Medisch Centrum Alkmaar?

'Dat heb ik gedaan. Maar daar ben ik door de gebeurtenissen uitgeraakt, heel jammer. Voor mijzelf is dat een nare bijkomstigheid. Ik vond lesgeven aan zo'n enthousiaste groep geweldig. Nico en ik deelden het plezier in het opleiden van jonge artsen en soms liepen coassistenten dermatologie uit Alkmaar bij mijn man het huisartsencoschap. De coassistenten waren overigens altijd van het VUmc en mijn man was daar ook huisartsenopleider. Alleen deze coassistent was van het AMC; zij was via een collega uit de buurt bij ons terechtgekomen.'

De AMC huisartsopleiding kende uw man dus niet. Was dat van belang?

'Dat weet ik niet. Maar of je hem wel of

niet kent, je hebt als coördinator de plicht om te gaan praten als je het gevoel hebt dat er in de huisartsenstage een probleem optreedt. Ik weet uit mijn werk met coassistenten dat gebeurtenissen grote impact op ze kunnen hebben, dus daar praat je dan met de betrokkenen over. Die kans heeft mijn man nooit gekregen.'

U noemt de uitspraak van de Raad van State een eerste belangrijke stap. Hoe gaat het verder?

'Het eerherstel van mijn man vind ik het belangrijkste. De inspecteur-generaal van de IGZ heeft in een interview met Medisch Contact gezegd: "Wie het goed doet, hoeft niet bang te zijn." Dus wie een fout maakt, moet vrezen? Zo gaan wij in de gezondheidszorg toch niet met elkaar om? Het zou positief zijn als de IGZ uitgaat van het bonafide model, waarbij de arts in principe te goeder trouw handelt. Hij moet in geval van fouten kunnen rekenen op instanties, die daarover allereerst in gesprek willen gaan.' ■

web

Het bevel, de uitspraken van de rechtbank en de Raad van State, het rapport-Bleichrodt, de IGZ-evaluatie en Kamerbrieven van de ministers Schippers en Van der Steur vindt u bij dit artikel op medischcontact.nl. Ook staan daar eerdere artikelen en de chronologie van de zaak.